

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1924/2019
04.07.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирко Почуча, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Немања З. Миленковић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6819/17 од 10.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 04.07.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6819/17 од 10.12.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду П 3242/15 од 24.01.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга исплати износ од 5.000 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 01.02.2008. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године камату по стопи прописаној Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име дуга исплати износ од 162.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.10.2011. године до исплате. Ставом трећим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6819/17 од 10.12.2018. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Другог основног суда у Београду П 3242/15 од 24.01.2017. године. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу на име дуга исплати износ од 5.000 евра са каматом по стопи коју прописује Европска централна банка почев од 01.02.2008. године до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године камату по стопи прописаној

Законом о затезној камати, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као и да му на име дуга исплати износ од 162.500,00 динара, са законском затезном каматом почев од 18.01.2011. године до исплате, све у року од 15 дана по пријему писменог преписа ове пресуде. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове првостепеног парничног поступка у износу од 118.100,00 динара у року од 15 дана по пријему преписа одлуке. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара, у року од 15 дана по пријему преписа одлуке. Ставом петим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијену пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, док тужени у ревизији не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се може изјавити ревизија.

Према чињеничном стању утврђеном у другостепеном поступку, парничне странке су биле дугогодишњи пријатељи. Крајем децембра 2007. године тужилац је туженом позајмио износ од 5.000 евра, са обавезом туженог да му врати овај износ до 31.01.2008. године, о чему је сачињена признаница. Потом је тужилац туженом позајмио и износ од 2.000 евра, о чему није сачињена признаница, који је тужени разменио у динаре (162.000,00 динара) и уплатио на рачун Туристичке агенције из ... на име своје кћерке. Тужени у својству продавца и тужилац у својству купца су дана 14.04.2009. године закључили уговор о купопродаји непокретности оверен дана 24.04.2009. године пред Првим општинским судом у Београду под Ов.бр. ../2009, који је за предмет имао продају земљишта и породичне стамбене зграде у ... на кат.парцели .. (.. нови број) КО ..., за купопродајну цену од 15.000,00 евра. Правноснажном пресудом Основног суда у Куршумлији П 785/13 од 24.06.2014. године, одбијен је тужбени захтев овде туженог којим је тражио да се утврди да је ништав и да не производи правно дејство наведени уговор о купопродаји, што би овде тужилац био дужан да призна и да трпи. Предметне непокретности је тужилац продао трећем лицу за износ од 10.500 евра.

Полазећи од овако утврђено чињеничног стања, а нарочито имајући у виду да је правноснажном судском одлуком одбијен захтев овде туженог за утврђење ништавости предметног уговора о купопродаји из свих разлога, укључујући и његов навод да му овде тужилац није исплатио купопродајну цену и да се радило о фиктивном уговору, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и усвојио тужбени захтев тужиоца, у смислу одредбе члана 557. у вези члана 562. Закона о облигационим односима и члана 277. истог закона.

По оцени Врховног касационог суда, правилан је закључак другостепеног суда да тужени током поступка није доказао тврдњу да је позајмице вратио тужиоцу кроз закључење наведеног уговора о купопродаји у смислу члана 309. Закона о облигационим односима, те је правилном применом материјалног права усвојио тужбени захтев тужиоца.

Наводима туженог изнетим у ревизији се у суштини оспорава оцена доказа и примена правила о терету доказивања од стране другостепеног суда, који наводи су неосновани. По оцени овог суда, другостепени суд је правилном применом одредбе члана 8. ЗПП пресуду донео по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно, свих доказа као целине и на основу резултата целокупног поступка одлучио које ће чињенице да узме као доказане, те правилно применио и правило о терету доказивања, у смислу одредаба чланова 228.-231. ЗПП.

Правилна је одлука другостепеног суда и о трошковима парничног поступка.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке пресуде.

Одлука из става другог изреке пресуде донета је у смислу одредбе члана 165. у вези члана 154. ЗПП, будући да се одговор на ревизију не може сматрати нужним и неопходном радњом за поступак одлучивања о ревизији, због чега тужиоцу не припада право на накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију.

**Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**